

„Дейди Марко, Марко отъ Вароша; Да ли кралство, море, не пове-
ляшъ. *М. 101.* Повела си господъ риба си занее—, каменъ си засви-
ре. *М. 169.* „Айти синко, айти мили синко, Ког' по'сляшъ, немамъ що
да чинамъ“. *М. 147.*

Повѣнѣ **Повѣйнѣ** *м. св.* **Повѣнѣвамъ** *м. да.* увану, уваяю:
Цвѣтъ-то да му препраша, Че му цвѣтъ-то повѣнѣ. *Д. 15, 12—13.* „Що
си повенала, мила Яно, како лентъ за вода,—босилкохъ за сенка? *М.*
463. Бре и га гледа што ке види! Радино г'рло а въ к'рвъ оутонало,
Грвото е любе лю повенело. *В. 177.* Пѣлчицы-ты (въ пярѣжѣ) по-
вѣнѣвать. *Л. Д. 1871 р. 140.* Лицето ѿ е блѣдно и повѣнало. *З. 260.* Тѣй
человѣцѣтъ заминувать както цвѣтѣята които цвѣвать сутринь и вечерь
повѣнѣвать (*et qui le soir sont flétries*). *Т. 308.* Младитѣ казацы вър-
вѣхъ повѣнале (*нѣхъ смутно*). *Тб. 13. (ср. повѣхъ).*

Повѣрѣние *с. с.* довѣріе: Банкыериты, колкото почеть и да
имѣтъ не могатъ да имать нито толкова прочюто ими, нито толкова
капиталы и распрострѣтъ кредитъ колкото бы трѣбувало да имать,
какво-то да имъ си промѣкне на всички страны изъ обществото по-
вѣрѣніе-то, което тѣе давать. *Л. Д. 1874 р. 216.*

Повѣрѣникъ *с. м.* 1) довѣренное лицо: Не сѣмъ ли нейнѣ по-
вѣрѣникъ! (*Bin ich, leider, nicht ihr Vertrauter?*). *Э. Г. 17.* 2) депу-
татъ: Едуардъ I поне направилъ, та не само дворяни-тѣ, но и простый
народъ да може да проважда своитѣ депутаты (повѣрѣници) въ пар-
ламента. *Ж. 215.*

Повѣрѣтелно *нар.* по секрету, съ довѣріемъ: Ф. нише на пріят-
еля си да говори повѣрѣтелно (*en confiance*) на П. за едно дѣло кое-
то бѣлѣжи само чрезъ знакъ. *Т. 217.*

Повѣр(у)вамъ *м. св.*—**нѣкого, нѣщо** 1) повѣрю (*кому либо, чему либо*): Чорбаджиѣтъ ма повѣрѣва и ми даде хилѣдо грѣша на за-
емъ.—Упрѣгнете цареви интѣове Три ми писма вечим до'бдише, Я ней-
те'е да ги поверѣем, Я че идемъ комите да видимъ. *Пс. 11, 135.* „Като
ми глава отряза, сърдце-то да ми разпоришъ, Та дано да повѣрѣва ти,
какво ша бѣди за вяръ“—„Нека и сърце разпори! Като и сърце по-
ряши, Отъ сърце дѣти падаши. *Ч. 263.* Той повѣрѣва думы-тѣ му (*въря*
обѣщанію). *Р. 122.* 2) увѣрую: Плутонъ основалъ много поселенія въ
Иберія и поставилъ престола си въ града Гадпра, богатъ отъ златы
и сребърны руды. Туй е дало причина послѣдующѣтъ поколенія, да
го повѣрѣвать за богъ на богатството. *Т. 135.*

Повѣсмо **Повѣсно** **Поѣсмо** *с. с.* 1) снопикъ льну, конопли:
Първо мапѣтъ грѣстия и ги вързѣтъ на главы или повѣсма. *Пк. 83.*
Четѣхъ отъ четѣнѣ съ кожъ си чѣшѣтъ повѣсма (конопы). *Пк. 52.* Да